

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «КОЛОСАЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KOLOSAY v. UKRAINE)**

(Заява № 25452/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

11 січня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ

11/04/2007

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Колосай проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 4 грудня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було порушено проти України за заявою (№ 25452/03), поданою до Суду громадянином України п. Миколою Івановичем Колосаєм (далі – заявник) 15 липня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані Зоряною Бортновською та пані Валерією Лутковською.

3. 27 листопада 2003 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності разом.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник, громадянин України, народився у 1940 році і проживає у місті Нова Каховка Херсонської області, Україна. Він є колишнім працівником державного підприємства ВАТ «Південелектромаш» (далі – компанія).

5. Факти, що стали основою справи, викладено у рішенні у справі «Семенов проти України» (№ 25463/03, пункти 5-8, рішення від 13 грудня 2003 року).

6. 20 березня 2003 року Новокаховський міський суд Херсонської області зобов'язав компанію виплатити заявнику 4827 грн¹ в рахунок погашення заборгованості з заробітної плати. Це рішення набрало законної сили, а виконавчі листи були направлені до виконавчої служби.

7. Листом від 7 липня 2003 року виконавча служба проінформувала заявника про те, що виконавче провадження було призупинено через порушення провадження у справі про банкрутство боржника.

8. 15 січня 2004 року виконавча служба поновила виконавче провадження у справі заявника. 23 січня та 10 лютого 2004 року вона наклала арешт на рахунки компанії. Проте 27 лютого 2004 року за клопотанням керуючого санацією господарський суд скасував ці постанови, оскільки Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» передбачене обов'язкове зупинення виконавчого провадження до вирішення справи про банкрутство ж боржника.

9. Рішення, винесене на користь заявника, залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство було викладене в рішеннях у справах «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пункти 16-18, рішення від 27 липня 2004 року) та «Трихліб проти України» (№ 58312/00, пункти 25-32, рішення від 2 вересня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

11. Заявник скаржився на відмову державних органів виконати рішення від 20 березня 2003 року, винесене на його користь. Він стверджував, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, у яких зазначено:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

¹ Близько 874 євро.

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

12. Уряд надав зауваження стосовно використання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які Суд уже відхилив у цілому ряді своїх рішень у справах стосовно невиконання рішень, винесених проти державних підприємств (див., наприклад, згадані вище рішення у справах «Ромашов проти України» та «Трихліб проти України», пункти 23-32 та 36-42 відповідно). Суд вважає, що ці зауваження мають бути відхилені з тих же підстав.

13. Суд доходить висновку, що скарга заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо затримки у виконанні рішення від 20 березня 2003 року піднімає серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає вивчення справи щодо суті. Суд не вбачає підстав для оголошення цієї скарги неприйнятною. Тому вона повинна бути оголошена прийнятною. За цих же підстав Суд оголошує прийнятною скаргу заявника за статтею 1 Першого протоколу.

II. ЩОДО СУТІ

14. Уряд стверджував, що тривале невиконання рішення, винесеного на користь заявника, було спричинено провадженням у справі про банкрутство компанії-боржника, що триває, та його складним фінансовим станом. Більше того, Уряд стверджував, що виконавча служба здійснила всі необхідні дії і не може бути відповідальною за затримку. Заявник не погодився.

15. Суд зазначає, що рішення від 20 березня 2003 року залишалось невиконаним протягом періоду, що перевищував три роки та сім місяців.

16. Більше того, Суд нагадує, що він уже визнавав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у цілому ряді подібних справ, включно зі справами, що стосуються того ж державного підприємства – ВАТ «Південелектромаш» (див.,

наприклад, згадані вище справи «Трихліб проти України», пункти 52-53; «Семенов проти України», пункти 24-25, рішення (від 26 липня 2005 року) у справі «Черняєв проти України», № 15366/03, пункти 19-20 та 23-25, та згадане вище рішення у справі «Анацький проти України», пункти 21-22).

17. Дослідивши всі надані у його розпорядження матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доказів, які могли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

18. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

20. Заявник вимагав компенсацію матеріальної шкоди у розмірі, що відповідає сумі, присудженій йому рішенням від 20 березня 2003 року. Більше того, він вимагав компенсації нематеріальної шкоди, але визначення конкретної суми заявник залишив на розсуд Суду.

21. Уряд зауважив, що ці вимоги повинні бути відхилені як необґрунтовані.

22. Суд зазначає, що, оскільки рішення від 20 березня 2003 року залишається невиконаним, то Уряд повинен виплатити заявнику борг, що належить йому за судовим рішенням, з метою задоволення його вимог щодо відшкодування матеріальної шкоди.

23. Більше того, Суд вважає, що заявник зазнав певної нематеріальної шкоди у результаті визнаних порушень. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику суму у 1300 євро компенсації нематеріальної шкоди.

B. Судові витрати

24. Заявник вимагав також 25,83 грн (4,3 євро) відшкодування поштових витрат. Він надав поштові квитанції.

25. Уряд не надав жодних коментарів стосовно цього пункту.

26. Відповідно до прецедентної практики Суду заявник має право на відшкодування судових витрат лише тоді, коли буде доведено, що вони були справді та необхідно понесеними та були обґрунтованими стосовно їх кількості. Таким чином, Суд присуджує заявнику суму, яку він вимагав.

С. Пеня

27. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику борг, який йому належить за рішенням суду, а також 1304,3 євро (тисячу триста чотири євро та тридцять центів) як компенсацію нематеріальної шкоди та судових витрат;
 - (b) суми, зазначені вище, повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника;
 - (c) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 11 січня 2007 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. Вестердік
(C. Westerdiek)
Секретар

П. Лоренцен
(P. Lorenzen)
Голова